

Листе росни, подмладени
 Му на пѣтя сѣнка правятъ,
 А цвѣтя глави възправятъ,
 Тамъ подхвѣркватъ пеперуди;
 Отъ високо прѣзъ скали
 Изворъ бистъръ шумоли;
 Излекъ клоне се събуждагъ
 И далеко сѣнь прокуждатъ;
 А на соченъ буковъ клонъ
 Птичка пѣе гласовита,
 И безгрижна, и честита;
 Страхъ не знае младъ юнакъ,
 Тръгва той изъ равенъ пѣтъ,
 Пѣстри тамъ цвѣтя цѣфтятъ,
 Радость пълни божий свѣтъ;
 Часъ единъ и два минава,
 Ей, палата наближава,
 Той е сграда чудна, стара
 Врата сама му се отваря.
 Не, — отворена била е!
 Влиза той направо въ двора,
 Що да види — много хора,
 Чета нѣматъ — всички спятъ.
 Единъ като вкопанъ заспалъ,
 А други — както е вървѣлъ.
 Съ отворени уста пѣкъ трети
 Замлъкналъ — още отъ тогасъ,
 Недоизрекълъ дума съ гласъ;
 А тамъ, на друга пѣкъ страна,
 Задрѣмалъ другъ и се тъкмѣлъ
 Да легне, ала не успѣлъ;
 Вълшебенъ сѣнь ги билъ обзель
 И тѣхний сѣнь обикновенъ
 Билъ съсъ триста годинъ продълженъ,
 Той гледа, какъ единъ стои
 И чудно нѣкакъ се крѣпи,
 Готовъ да падне, — спи ли, спи;
 На всичко, гледа царский синъ,